

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΟΥΑΝ ΑΛΜΠΑΛΑ

Η ΧΑΡΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΚΑΘΟΝΤΟΥΣΑΝ και οι δύο σ' ένα πάγκο, κάτω από ένα δέντρο του κήπου, και προσπαθούσαν να ζεσταθούν με την αναπνοή τους. Ο Ζύλ κρατούσε σφιχτά τα παγωμένα χεράκια της Ζάν, ενώ εκείνη είχε μαζευτή ολόκληρη στην αγκαλιά του. Έκανε τρομερό κρύο εκείνη την νύχτα. Και όμως, ο Ζύλ και η Ζάν, ενώ θα μπορούσαν να βρίσκονται στο σαλόνι, κοντά στο τζάκι, προτιμούσαν να μένουν στον κήπο. Εκείνη γελούσε επειδή ήταν υποχρεωμένη να σκουπίζει κάθε τόσο την μυτίσα της. Ο Ζύλ ένοιωθε τα χείλη του να παγώνουν όταν τ' άκουμπούσε στα μάγουλα της αγαπημένης του. Μέσα στο σκοτάδι, έβλεπε τα μαύρα μάτια της Ζάν να γυαλίζουν επάνω στο άχρο πρόσωπό της...

— Ο μπαμπάς θα μάς περάσει ασφαλώς για τρελλούς! Είπε σε μια στιγμή η Ζάν. Όταν θα γυρίσω, θα με μαλλώση επειδή μείναμε τόση ώρα στον κήπο, με τέτοιο έλεεινό καιρό...

— Είπε η τελευταία θραυά που περνούμε ως έρωτευμένοι... ψιθύρισε ο Ζύλ. Αύριο το μεσημέρι γίνονται οι επίσημοι άρραβώνες μας...

— Και από αύριο το μεσημέρι θα πάψουμε νάμαστε έρωτευμένοι; ρώτησε η Ζάν, χαμογελώντας πονηρά.

— Ω! τί είναι αυτά που λές! διαμαρτυρήθηκε ο Ζύλ. Έγώ, τουλάχιστον, θα σ' αγαπώ σ' όλη μου τη ζωή... Είσαι η πρώτη και μοναδική μου αγάπη... Έσύ μονάχα μπόρεσες να συγκινήσεις την καρδιά μου, να με κάνεις να ξεχάσω τον παλιό άνθρωπο... Με ανέστησες κυριολεκτικά... Σ' ευχαριστώ και σ' ευγνωμονώ!...

Μα η Ζάν άρχισε άξαφνα να θήχη. Ο Ζύλ φοβήθηκε μήπως κρυώσει η αγαπημένη του. Την τύλιξε στοργικά με την γούνα της, την αγκάλιασε με το ένα χέρι και γύρισαν σπίτι... Έμειναν λίγη ώρα ακόμα στο σαλόνι, κουβεντιάζοντας μπρός στο τζάκι με τον πατέρα και την μητέρα της Ζάν— και ύστερα ο Ζύλ έφυγε, τρισευχισμένος, περιμένοντας με γλυκειά λαχτάρα να ξημερώση η αύριανή μέρα...

* * *

Σε ηλικία 35 ετών, ο Ζύλ Λεφόρ, αφού γύρισε όλο σχεδόν τον κόσμο, επέστρεψε στην έπαρχία του, κουρασμένος, γερασμένος σχεδόν πρό της ώρας, με την απόφαση να ζήσει κάμποσο καιρό στο πατρογονικό του σπίτι ολόμοναχος — οι γονείς του είχαν πεθάνει από καιρό — μακριά από τους φίλους και τις διασκεδάσεις. Η μεγάλη περιουσία που κληρονόμησε από τον πατέρα του, του επέτρεψε ως τότε να περάσει ζωή όργιων σ' όλα τα κοσμοπολιτικά κέντρα. Η εύκολες κατακτήσεις, τα ξενύχτια και η Ικανοποιήσεις κάθε επιθυμίας του, τον έκαναν εγωϊστή και άκαρδο. Η ήθικες αρχές δεν είχαν καμμία αξία γι' αυτόν. Η λέξις «αγάπη» τον έκανε να γελά περιφρονητικά. Θεωρούσε την γυναίκα όργανο ήδονής και τίποτε περισσότερο. Σε τίποτα δεν πίστευε. Με δυο λόγια, είχε μεταβληθί σ' ένα από τα θλιβερά αυτά νευρόσπαστα που τα κινούν μονάχα τα ταπεινότερα ένστικτα του ανθρώπου.

Ωστόσο, από την πρώτη στιγμή που αντίκρουσε την Ζάν, την μοναχοκόρη του γείτονά του, του κ. Νοέλ, ένοιωσε την παγωμένη καρδιά του να ζεσταίνεται. Η σεμνή όμορφη της κοπέλλας, η μεγαλοπρέπεια του θαδίσματός της και η αυστηρά έκφρασις των ματιών της έκαναν τον επιπόλαιο αυτόν άνδρα να δοκιμάσει ένα δυνατό κλονισμό. Για πρώτη φορά στη ζωή του σάστιζε μπρός σε μια γυναίκα! Και για πρώτη φορά αγαπούσε!...

Η αγάπη τον πλημμύρισε ξαφνικά ολόκληρον! Τον εξάγνισε από το παρελθόν του, τον καθάρισε από τον ρύπο της άσωτης ζωής του. Αυτός, ο φιλήδονος και σκεπτικιστής, αυτός που δεν πίστευε στην άρετή της γυναίκας και στα μεγάλα αίσθήματα, έφτασε στο σημείο να κοκκινίζει από την ταραχή του, σαν μαθητής, εμπρός σε μια άπραγη κοπέλλα, η οποία δεν είχε βγή ποτέ της από την έπαρχία της.

Κοντά στην Ζάν, ο Ζύλ γνώρισε την συγκίνησι που κυριεύει τους πρωτόπειρους εφήβους όταν η καρδιά τους ανοίγη στον ήλιο της αγάπης!...

Η δύναμις του πάθους του συγκίνησε την Ζάν. Αγάπησε κι' αυτή τον άχρο νέο με το κουρασμένο πρόσωπο και τους άσημένιους κροτάφους... Κατάλαβε, με το γυναικείο της ένστικτο, ότι ο άνθρωπος αυτός είχε ζήσει έντατικά την ζωή του, ότι είχε τρυγήσει το ποτήρι των ήδονών και ότι κοντά της άποζητούσε την γαλήνη, την τελική εύτυχία... Ήταν περήφανη επειδή ξύπνησε ένα μεγάλο αίσθημα στην άποχωνωμένη καρδιά του Ζύλ.

Ο πατέρας της έφερε στην αρχή μερικές αντιρρήσεις για τον γάμο τους. Είχε πληροφορηθί το παρελθόν του Ζύλ και φοβότανε να δώση την μοναχοκόρη του σ' ένα νέο τόσο διεφθαρμένο. Από την στιγμή, όμως, που βεβαιώθηκε ότι ο Ζύλ είχε αλλάξει ριζικά, ότι μετανουούσε και ο ίδιος για την έκλυτη ζωή που έκανε ως τότε, έδωσε με μεγάλη χαρά και προθυμία την συγκατάθεσί του...

Ο Ζύλ κολυμπούσε πλέον σε ώκεανό εύτυχίας. Του φαινότανε ότι βγήκε από την Κόλασι και ότι βρισκότανε τώρα στον Παράδεισο...

* * *

Οι άρραβώνες του με την Ζάν έγιναν στην μικρή εκκλησία της έπαρχιακής πόλεως. Και οι γάμοι άποφασίστηκαν να γίνουν ύστερ' από τρεις μήνες. Ο Ζύλ μετρούσε με άνυπομονησία τις μέρες που τον χώριζαν από το κορύφωμα της εύτυχίας του...

Ξαφνικά, όμως, παρατήρησε κάποια αλλαγή στην Ζάν. Η μνηστή του δεν ήταν πειά θερμή και τρυφερή μαζί του όπως πρώτα. Όταν τον έβλεπε, το πρόσωπό της δεν έλαμπε από χαρά, όπως άλλοτε, και συχνά άπουσίαζε από το σπίτι τις ώρες που ήξερε ότι έπρόκειτο να την έπισκεφθί ο άρραβωνιαστικός της...

Ο Ζύλ άνησύχησε. Η σκέψις ότι ήταν δυνατόν να πάση να τον αγαπά η Ζάν, έκανε το μυαλό του να σαλεύη. Η μνηστή του ήταν γι' αυτόν ολόκληρος ο κόσμος. Δεν θα μπορούσε να ζήσει ούτε στιγμή χωρίς αυτήν... Και όμως! Κατάλαβαινε πολύ καλά ότι η Ζάν ζητούσε ν' άπομακρυνθί από αυτόν... Η έρωτευμένη καρδιά του δεν

μπορούσε να γελαστή σε κάτι τέτοια πράγματα...

Ένα άπόγευμα, ο Ζύλ άποφάσισε να πιαση τον πατέρα της μνηστής του και να του άνακοινώση τους φόβους του. Ο κ. Νοέλ, όμως, τον καθησύχασε.

— Μή φοβάσαι τίποτα! του είπε. Η Ζάν σ' αγαπά. Ποιος ξέρει! Ίσως να κάνη την ψυχρή μαζί σου για να βεβαιωθί για τα αίσθήματά σου... Όλα τα κορίτσια της ηλικίας της καταφεύγουν σ' αυτά τα μέσα...

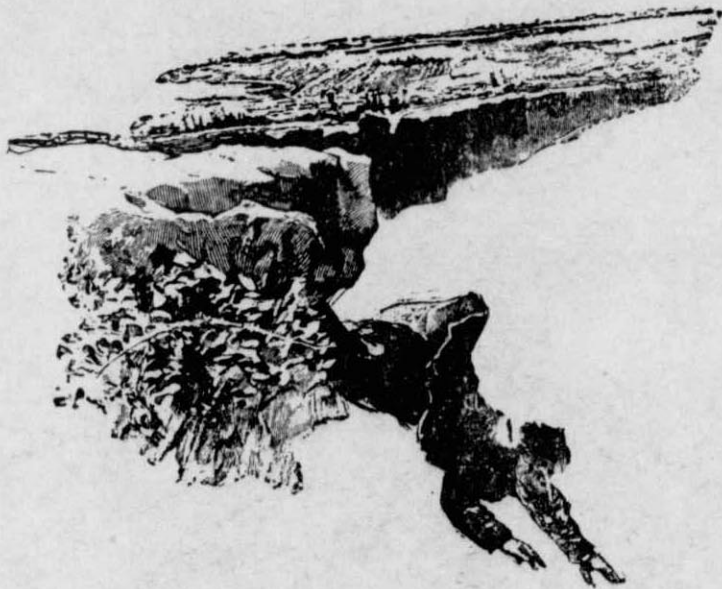
Ο Ζύλ φάνηκε ικανοποιημένος από τις εξηγήσεις αυτές. Δεν είπε τίποτα στην Ζάν για τις ύπόνοιες που τον βασάνιζαν. Προσποιήθηκε ότι δεν είχε καταλάβει την αλλαγή των αίσθημάτων της μνηστής του. Κάτω, όμως, από το φαινομενικό γέλιο του, η καρδιά του χτυπούσε από φόβο και άγωνία... Ένα τρομερό προαίσθημα έπίεζε τυραννικά την καρδιά του...

— Θεέ μου! λυπήσου με! έλεγε. Έσύ που έκανες να φωτίση την καρδιά μου ο ήλιος της αγάπης, μη μου στερήσης την εύτυχία αυτή!... Δεν θα μπορέσω να ζήσω χωρίς την Ζάν...

Ένα άπόγευμα, ο Ζύλ είδε ξαφνικά μπροστά του, ενώ καθότανε στην βιβλιοθήκη του, τον πατέρα της Ζάν. Με την πρώτη ματιά που τούρριξε, κατάλαβε ότι συνέβαινε κάτι σοβαρό. Ο κ. Νοέλ ήταν κάτωχρος, με άνακατεμένα μαλλιά, με λυμένο το λαιμοδέτη... Στο χέρι του κρατούσε ένα γράμμα...

— Η Ζάν τί γίνεται; ρώτησε άμέσως ο Ζύλ.

Ο κ. Νοέλ, πλησίασε τον Ζύλ με τρεμάμενα βήματα, του έδωσε το γράμμα χωρίς να του πη τίποτα, κι' έπεσε βαρύν (Συνέχεια στη σελίδα 51)

Και έπεσε με το κεφάλι στο κενόν...

ΡΕΤΖΙΝΑ-ΜΑΡΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

γίνεις! Το μοχθηρό αυτό πλάσμα ήταν περήφανο εκείνη την ημέρα, επειδή συγκέντρωνε τα βλέμματα όλων των παλληκαριών με το μαύρο φουστάνι της, που της πήγαινε πολύ καλά!...

Καμμιά μεταμέλεια, καμμιά τύψεις συνειδήσεως δεν θασάλιζε την καρδιά της...

Και όταν έφτασαν στο κοιμητήριο, την στιγμή που οι νεκροθάφτες ήταν έτοιμοι να κατεβάσουν στον τάφο το φέρετρο της Ρετζίνας-Μαρίας, σκεπασμένο από κάτασπρα λουλούδια, η Ταορμίνα βρήκε την δύναμη ν' αρχίσει να κλαίει γοερά για την φίλη της — για το θύμα της... Την έκλαψε με ύποκριτικά δάκρυα, μοιρολόγησε τα χαμένα νειάτα της και, τέλος, παρακάλεσε τον Θεό να λυπηθεί την αυτόχειρα για την πράξι της και να συγχωρέσει εκείνους που έγιναν άφορμή του προώρου θανάτου της...

Τα τελευταία λόγια της Ταορμίνας πνίγηκαν μέσα στις γοερές κραυγές της κυρά Αντουανέττας και τους λυγμούς των παρισταμένων:

— Αιώνια σου ή μνήμη, Ρετζίνα-Μαρία!...

Το θράδυ της ίδιας μέρας, η Ταορμίνα πήγε και βρήκε τον Ραυμόνδο στο δωμάτιό του.

Ο καλλιτέχνης, ο οποίος δεν έβγαινε διόλου έξω τις ημέρες εκείνες, επειδή ήταν άπασχολημένος με τους πίνακές του, δεν είχε πληροφορηθεί ακόμη το τραγικό τέλος της φίλης του.

Όταν είδε και πάλι την Ταορμίνα μπροστά του, παραξενεύτηκε.

— Μά τι γίνεται ή Ρετζίνα-Μαρία; την ρώτησε. Μου ξέλεγε πώς μ' αγαπά, πώς δεν μπορεί να κάνει χωρίς έμένα! Μήπως έμαθε ότι ήρθες και με βρήκες μόνη σου και θύμωσε μαζί μου;

— Ω! δεν πρόκειται να την ξαναδής! του αποκρίθηκε η Ταορμίνα με μεγάλη απάθεια.

— Γιατί;

— Γιατί, ή Ρετζίνα-Μαρία τσέκασε για το Μιλάνο, με ένα λοχαγό των Βερσαλλιέρων. Έγώ πάντοτε το έλεγα ότι το κορίτσι αυτό θά πάρη μια μέρα τον κακό δρόμο...

Ο Ραυμόνδος έμεινε συλλογισμένος.

— Περίεργο! ψιθύρισε. Και όμως εγώ είχα σχηματίσει για την Ρετζίνα-Μαρία γνώμη έντελως διαφορετική... Πώς γελιέται καμμιά φορά ο άνθρωπος!...

Μά ή Ταορμίνα δεν τον άφησε ν' αποτελειώσει την φράσι του. Του έκλεισε το στόμα μ' ένα θερμό, παράφορο φιλί...

— Μή την σκέφτεσαι πειά, του είπε. Ήταν μια επιπόλαιη, μια άκαρδη... Ένώ εγώ... εγώ σ' αγαπώ μ' όλη μου την καρδιά!

Και τον έσφιξε παράφορα στην αγκαλιά της, σίγουρη πειά για το θρίαμβό της. Η Ρετζίνα-Μαρία δεν θά μπορούσε να την διαψεύσει. Κοιμόταν βαθεία στο χώμα. Κ' οί νεκροί δεν μιλούν, οί νεκροί δεν παραπονούνται, σταματούν για πάντα μέσα στο χώμα ή έρωτευμένες, άθως καρδιές...

ΕΤΤΟΡΕ ΣΑΝΤΟΛΙΟ

Η ΤΡΕΛΛΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 48)

Πο μια άγρια και αγωνιώδη πάλη άκουσα την άμμο του κήπου να τρίξη κάτω από βαρεία κι' άργα πατήματα και σε λίγη είδα κάποιον να βγαίνει κρατώντας στα χέρια του κάτι σαν δεμάτι από ξύλα.

Είπε περιττόν να προσθέσω πώς την άλλη μέρα το πρωί έφυγα με το πρώτο τραίνο άν και ο φίλος μου μ' εμπόδιζε λέγοντάς μου πώς ή γυναίκα κ' ή θεία του θά στενοχωριόντουσαν πολύ απ' την ξαφνική άναχώρησί μου.

Στόν σταθμό, ένω συλλογιζόμουν προσπαθώντας να θρω μιάν εξήγησι στα συμβάντα της περασμένης βραδυάς, άκουσα τυχαία κάποια φλύαρη γυναίκα να λήη σε μια φίλη της:

— Τί ευτυχισμένα που ζή κι' αυτός ο Μαρώ με την φαμίλια του!... Είνε φτωχοί, πεντάφτωχοι, μά έχουν μια γρηά θεία τους με πολλά χτήματα, ωραιότατο σπίτι κι' άμέτρητα χρήματα κι' έτσι ζούν, όπως θέλουν αυτοί, έξω στην έσοχη, μακριά από την πόλι, χαρούμενοι κι' ευτυχισμένοι...

ΑΝΡΙ ΜΠΑΡΜΠΙΣ

Η ΧΑΡΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 12)

σε μια πολυθρόνα, πιάνοντας το κεφάλι του με τα δυο χέρια του...

— Ω! ή τρομερή αποκάλυψις!... Η Ζάν πληροφορούσε τον πατέρα της ότι έφευγε από το σπίτι της μ' έναν νέο που τον είχε γνωρίσει σε μιās φίλης της. Το παλληκάρι αυτό ήταν φτωχό. Κι' επειδή ή Ζάν ήξερε ότι ο πατέρας της δεν θά δεχότανε να τον κάνει γαμπρό του, άποφάσισε να τον άκολουθήση... Παρακαλούσε τον κ. Νοέλ να την συγχωρήση για το κακό που του έκανε — και να προσπαθήση συγχρόνως να παρηγορήση τον Ζύλ.

«Ήταν ο πρώτος άντρας που γνώρισα — έγραφε μεταξύ άλλων στην έπιστολή της — και φαντάστηκα ότι τον αγάπησα... Πόσο ήμουν γελασμένη! Μονάχα ο νέος που άκολουθώ τώρα μ' έκανε να γνωρίσω την πραγματική αγάπη!...»

— Η Ζάν... ή Ζάν να μου το κάνει αυτό! τραύλιζε ο πατέρας της νέας. Να φύγη από το σπίτι μου μ' έναν άγνωστο; Θεέ μου! πώς με τύφλωσε με την ύποκρισία της και μ' έκανε να μη καταλάβω τίποτα!...

Μά ο Ζύλ δεν τον άκουγε... Το κεφάλι του έβουίζε δυνατά... Η καρδιά του έπαψε να χτυπάη στα στήθη του... Και, ξαφνικά, έβγαλε ένα μουγκρητο πληγωμένου θηρίου — και σωριάστηκε άναίσθητος στο πάτωμα...

Πέρασε μια έβδομάδα. Στο διάστημα αυτό, ο κ. Νοέλ δεν έλαβε καμμιά είδησι από την κόρη του... Όσο για τον Ζύλ ήταν περισσότερο νεκρός παρά ζωντανός. Ο κόσμος σωριάστηκε σ' έρείπια γι' αυτόν. Η προδοσία της Ζάν τον έκανε να νομίξη ότι βρέθηκε σε μια άπέραντη έρημιά... Τώρα που έχασε την αγάπημηνή του, την κοπέλλα που τον άνεστησε ψυχικά και πνευματικά, όλα του φαινότουσαν κρύα και άχαρα γύρω του... Ο άνθρωπος που ποδοπάτησε άλλοτε την άγνή αγάπη, έκλαιγε τώρα με την άνάμνησι της Ζάν...

— Γιατί, μονολογούσε, γιατί να με κάνης να ξανάβρω την άγνότητά μου, αφού θά μ' έρριχνες μια μέρα στα τάρταρα της κολάσεως;...

Και τον κυρίεψε βαθεία μελαγχολία. "Ελειπε όλη την ήμερα από το σπίτι του, τριγυρνώντας στην έρημιά, έξω από την μικρή πολιτεία, κλαίγοντας και παραμιλώντας.

Ένα απόγευμα, τα βήματά του τον ώδήγησαν στα χείλη ένός γκρεμού.

Ο Ζύλ έρριξε μια ματιά κάτω, στο βάθος της χαράδρας, κι' έννοιωσε ίλιγγο. Με την διαφορά ότι ή ζάλη αυτή ήταν γλυκειά... Του φαινότανε ότι ή χαράδρα τον τραβούσε σαν μαγνήτης — σαν στοργική αγκαλιά... Κι' έλαβε άμέσως την άποφασί του...

— Ζάν, σε συγχωρώ! τραύλιζε. "Ας είσαι ευλογημένη, αφού μ' έκανες να γνωρίσω την χαρά και τον πόνο της αγάπης!...

Κι' έπεσε με το κεφάλι στο κενόν...

ΑΝΤΟΥΑΝ ΑΛΜΠΑΛΑ

Η ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

για τις γυναίκες αυτής της κατηγορίας. Τα δάχτυλα του ήθοποιού Φρανσό Τόν είνε ολόισια και αυτό άκριβώς είνε ακόμα μια ένδειξις του σταθερού και φρόνιμου χαρακτήρος του. Αντιθέτως, τα δάχτυλα της ωραίας συζύγου του, της Τζόαν Κράουφοντ, γυρίζουν προς τα έξω, είνε δε γνωστή ή χαριτωμένη έπιπολαιότης της Τζόαν, ιδίως στόν έρωτα. Καθώς ξέρετε, μέχρι της στιγμής, έχει παντρευθή τρεις φορές!

Γενικώς, ένα νευρώδες και δυνατό χέρι μās φανερώνει έναν άνθρωπο δράσεως, σταθερό στις άποφάσεις του, τολμηρό και έπίμονο στην πραγματοποίησι ένός σκοπού του. Με δυο λόγια, το νευρώδες χέρι άποκαλύπτει έναν σταθερό και γερό χαρακτήρα. Αντιθέτως, το μαλακό και πλαδαρό χέρι, δείχνει μεγάλη έλλειψι χαρακτήρος, δισταγμό στις άποφάσεις, φόβο και έλλειψι έμπιστοσύνης.

Τέτοιο χέρι είχε ο Τζών Τζίλμπερτ που πέθανε έσχάτως και που ήταν αγαπητός φίλος των «άστέρων». Ο άτυχος Τζών δεν είχε ποτέ του πάρει μια ήρωική άποφασί και ποτέ έπίσης δεν είχε έμπιστοσύνη στόν έαυτό του. Ένώ το χέρι του μεγάλου Άγγλου ήθοποιού Τσάρλ Λώτον, είνε υπόδειγμα χαρακτήρος. Ο Λώτον έχει δυνατό και νευρώδες χέρι!

Καθώς βλέπετε λοιπόν ύπάρχει και μια άλλου είδους χειρομαντεία, που δεν βασίζεται στις γραμμές της παλάμης, αλλά στο σχήμα του χεριού. Κι' αυτή, όπως μās δείχνει ή πείρα, είνε ή πιό σωστή και πιό «έπιστημονική» από την άλλη: είνε ή πραγματική χειρομαντεία.

ΕΛΕΝ ΧΕΨΖ